העלון טעון גניזה
עלון מס' 563
שבת פר' "צו"-שבת הגדול
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינון

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

חזקו עלי דבריכם אמר ה' ואמרתם מה נדברו עליך. אמרתם שוא עבד אלקים ומה בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני ה' צבא-ות

הקב"ה טוען לעם ישראל:"חזקו עלי דבריכם" והם תמהים: "מה נדברנו?" ואז הקב"ה עונה להם "אמרתם שוא עבד אלקים, ומה בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדרנית מפני ה' צבא-ות". מה מתרחש כאן? הקשה רבי **שלום שבדרון** זצ"ל-הקב"ה אומר שעם ישראל דבר דברים נוראים-"שוא עבד אלקים",והם שואלים "מה נדברנו עליך"...מה פשר ההתממות הזו? הם אמרו או לא אמרו? אכן שאלה נוקבת, והתשובה עליה-אומר רבי שלום-טמונה במשל מהחיים, מחיי היום יום של התקופה ההיא...נניח ששמו יענק'ל-ר' יענק'ל. הוא מתגורר בירושלים. בבקר הוא לומד בכולל "מאה שערים", אחרי הצהרים לומד הוא בבית הכנסת "זכרון משה". פרנסתו אינה מצויה ברוח, ובעצם, למי לא קשה ב"תקופת הצנע"...בלבו של ר' יענק'ל גמלה החלטה. הוא התחיל ללמוד בשעות הערב "הנהלת חשבונות"-תכלית... בשבת, בין קריאת התורה למוסף, התקרב אליו שכנו לספסל-ר' ברוך, והניח את ידו על כתפו של ר' יענקל. "נו, מה מעשיך כיום ר' יענק'ל?" שאל בידידות. ר' יענקל שהה בהרהור קל, בטרם השיב. אחר כך הסמיק, הסס, והשיב בגימגום:"הנהלת חשבונות..." הוא התביש לספר שהוא 'בטלן' לא נעים לו להגביה את הראש לפתוח זוג עינים גדולות מול ידידו ר' ברוך, ולהכריז: "איך בין א-ישישבה'מאן! אני אברך". ממה הוא מתבייש? מדוע הוא מתחמק? מדוע הוא הולך קדורנית? הרי הוא לומד תורה, זוהי פסגת הגאוה! מדוע הוא משפיל את מבטו? זהו-"וכי הלכנו קדורנית מפני ה'" במקום לשמוח ולזקוף קומה מעובדת היותו עושה רצון ה', הוא הולך קדורנית. אותו ר' יענק'ל, באמת לא מבין "מה נדברנו עליך". הוא אינו חש בעוות שבתגובותיו. במקום להיות גאה, הוא עומד מושפל. במקום להבין שבזכותו העולם קים, הוא השפיל מבט ומתפתל בתשובותיו. כתלי בית המדרש, אינם מוערכים אצלו כראוי. במשך רב שעות היום העולם על כתפיו, והוא מתגאה בשעות החולין שלו- אני מנהל חשבונות...על זה אמר הקב"ה: חזקו עלי דבריכם, אמר ה'. הוא הולך קדורנית, ר"ל. עלינו לדעת כי באותם ימים התנהל בארץ ישראל, בתוך המחנה פנימה, מהפך אטי בהשקפת העולם. לפני ששים-שבעים שנה לא ידעו מושג של "כולל", של עמלי תורה. הישוב היה צונן ואדיש מבחינה תורנית. היום ב"ה, התהפכו היוצרות: "מה? אני מנהל חשבונות?? הרי בלילה אני לומד! אני אברך!" ר' שלום היה גנרל בצבא המהפכה הזו. הוא כתת את רגליו למרחקים להאהיב את התורה. הוא התחיל ב'שערי חסד' והמשיך בהנפת הדגל בכל העולם. 'זכרון משה', 'בוכרים', תל אביב, בורו פארק, לונדון ואנטורפן, הם כמה מציוני הדרך שם הניף ר' שלום את דגל מהפכת התורה. ר' שלום בנה מסילות וסלל כבישים רחבים לתורה ולירא: "א ישיבה'מאן", היתה הדמות הדומיננתית והנערצת ביותר בכל דרשותיו. ר' שלום יצק את הבטון שאפשר להם לזקוף את גום בגטו גלויה:"אני "ישיבה'מאן". הדברים שיצאו מהלב חדרו ללבבות, ומשם טפסו למשכן קבע במעמקי התודעה: אין כמו ישיבה'מאן. אצילות, אנושיות, הגיון צרוף, הבנה עמוקה, כל אלה התגלמו, אך ורק בדמותו של א-ישיבה'מאן.

זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב...הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה'...והשיב לב אבות על בנים...פן אבוא והכיתי את הארץ חרם

בספר "סכת דוד" (עמ' רם) מובא, שהראב"ד בפרושו על מסכת עדיות כתב לפרש פסוקים אלו כך: אם תקימו את "זכרו תורת משה עבדי"-יקוים הפסוק "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא וכו'", הינו שתזכו לגאולה השלמה, ואם לאו ח"ו-יתקים המשך הפסוק:"פן אבוא והכיתי את הארץ חרם". והקשו, שהרי רואים אנו בעינינו כי הדורות יורדים לשפל המדרגה יותר ויותר, ואם כן חס ושלום התוצאה המוכרחת היא: "והכיתי" וכו', ה' ישמרנו! ואמר על כך ה"חפץ חיים" זצ"ל, כי הנה לכאורה יקשה שהלא בפסוק זה עצמו נאמר:"והשיב לב אבות על בנים וכו'", משמע שאינם נוהגים כראוי, ומכל מקום מבטיחם הקב"ה שישלח להם את אליהו הנביא שיגאלם! על כרחך, אמר החפץ חיים, הכונה כאן כמו שכתוב לפני כן:"אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו וכו'",והינו שאפילו אם רק נדברים יראי ה' לחזק את בית ישראל-כבר אז ישלח הקב"ה את אליהו הנביא והוא כבר ישיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, ואז-אפילו אם לא יהיו במדרגת "זכרו תורת משה עבדי", מכל מקום, מכח ה"אז נדברו", יזכו כל בית ישראל להתבשר על ידי אליהו הנביא בבשורת הגאולה.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "צו"-שבת הגדול

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.35	6.19	7.32	8.13
תל אביב	5.37	6.37	7.34	8.10
חיפה	5.36	6.26	7.33	8.10
באר שבע	5.36	6.36	7.33	8.10

הפטרה: "וערבה לד'"
סו"ז אכילת חמץ - 10:15
סו"ז אכילת חמץ - 11:28

ההלכה השבועית

הלכות ערב פסח שחל בשבת

א. יזהר מאד בסעודתו, שלא יתפזרו פירורי הלחם לכל עבר, ומיד לאחר הסעודה יצניע כל כלי החמץ במקום מיוחד, וינער המפה מפירורי החמץ שעליה אל תוך פח האשפה, ויצניענה עם כלי החמץ. ואם נשארו פרוסות שלמות מהלחם, יפררם עד שלא ישאר בכל אחת מהן אלא פחות מכזית, ואחר כך יזרקם לפח האשפה. ומותר לכבד רצפת הבית במטאטא לנקותה שלא ישאר אפילו משהו של חמץ. וירחץ ידיו היטב שלא ישאר בפיו פירורי חמץ ואפילו משהו. וטוב לנקות החמץ שבין שיניו בקיסם או בסיכה, ובזהירות כדי שלא יחבל ויוציא דם, ושינים תותבות יש לנקותם היטב ולשוטפם במים חמים של כלי שני, ודיו, ואינם צריכים הגעלה כלל. לאחר הסעודה יבטל החמץ ויאמר: "כל חמירא דאיכא ברשותי, דחיזתיה ודלא חזיתיה, דבירתיה ודלא ביערתיה, ליבטיל ולהוי כעפרא דארעא". (כל חמץ ושאור שיש ברשותי בין שראיתיו בין שלא ראיתיו, בין שביערתיו בין שלא ביערתיו, יתבטל ויהיה כעפר הארץ).

ב. אסרו חז"ל לאכול מצה בערב פסח, כדי שיהיה היכר לאכילתה בליל פסח, שהיא לשם מצוה, אולם אין איסור אכילת מצה בערב פסח נוהג אלא מהבוקר של יום ארבעה עשר, אבל בליל י"ד בניסן מותר לאכול מצה. וכן מותר לאכול בערב פסח מצה עשירה שנעשית בקמח כשר עם יין וסוכר, שהואיל ואין יוצאים בה ידי חובת אכילת מצה בליל פסח, שהרי נאמר לחם עוני, לפיכך מותר לאכול ממנה ביום ארבעה עשר.
(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

סוף שנות השבעים. בקיבוץ. הבטנו מהופנטים בכוכב המיתולוגי הזוהר והמרקד לו על המרקע. היה בו הכל. ליתר דיוק היה בו כל מה שצריך כדי להיות דמות נערצת, באתוס של החברה המערבית. הוא נאה, שנון וחד לשון, הוא מבודח ומבדח, מבריק, חכם, מצליח. הוא ממגנט, עממי ואצילי באותה נשימה. הוא נושא על כתפיו סוג של עושר ועשייה תרבותית, שהכול שם סוגדים לה. כוכב. ככה כינינו אותו. חשבנו שאנחנו הוזים, שזה חלום. סברנו לתומנו שזה אולי אקט שנועד לשבש אותנו, פרי הגיונה של חברת התקשורת היחידה בישראל. הבן-אדם עם ציציות וכיפה על הראש. מה קורה פה? צ'קו אמר: "זה הוא שהשתגע, או שאנחנו השתגענו". קלימרו טען: "זה תרגיל שנועד להוסיף רייטינג לתוכנית שלו". שמוליק השמן התגלגל מצחוק ואינפף: "זה כנראה קדימון להצגה חדשה שהוא הולך להעלות. ח... ח... ח... ח... הוא יודע לקדם עניינים". גרשון המגמגם לא הוציא מילה מהפה. הוא היחיד שהאמין שמה שמתחולל לנגד עינינו זה הסיפור האמיתי, ולא כדאי להשקיע גמגום בשביל לסתור את העובדה שהסופר-סטאר חוזר בתשובה. חוזר בגדול. כשנכנס לחדר רונן גבה-הקומה שלא הרבה להתפלפל, הוא תקע מבט ארוך במרקע ולחש: "הוא איבד את התדר... אין לי ספק שהוא עלה על תדר אחר". "א... ת... ת... ה... צודק", אישר גרשון. גא... א... א.... ם אני חושב ככה". **פרק ב':** כעבור שנתיים וחצי. צה"ל ויתר על גרשון. בבדיקות המוקדמות בבסיס הקליטה והמיון גילו שיש לו איוושה בלב ולחץ דם גבוה מן הרגיל, תוסיפו לכך את הגמגום והנה לכם חייל משוחרר עם פרופיל נמוך. הוא הסתובב בין המדשאות לחדר-האוכל כמו סהרורי עם תחושה שהוא לא שווה צמיג מפונצ'ר של טרקטור מקולקל. תקלטו טוב, קיבוצניק בן 18 שלא משובץ ביחידה קרבית, זה כמו דג שגדעו לו את הסנפיר, והניחו אותו מדמם בשמש, לצד האקווריום. צ'קו התקבל למודיעין. קלימרו עבר את המבחנים לסיירת גולני. שמוליק השמן עשה דיאטה ששתתה לו 40 קילו, ועבר את מבחני סיירת הצנחנים. רונן כבר חודש שישי בקורס טיס, ושומר על שתיקה אופיינית. אדוארדו מזכיר המשק פיזר שמועה בקיבוץ ש"רונן הוא מצטיין הקורס", והוא כבר טס על סקייהוק. מאין יודע אדוארדו מידע מסווג? אל תשאלו שאלות מיותרות. רק נעדכן כאן על קצה המזלג, שבן מחזור של אדוארדו בנח"ל, הוא קצין אפסנאות ראשי של בית הספר לטיסה. יש לו קשרים. גרשון הפך ליד ימינו של אדוארדו. "אתה הקמב"ץ שלי", קבע מזכיר המשק. "אל תרגיש פגוע שהצבא ויתר על שירותך. הצבא זה לא כל החיים, יש חיים לפניו, יש חיים אחריו, והמשק זקוק לך. ועכשיו גרשון סע לרפת, תבדוק אם אלברטו הטכנאי תיקן את מכונת החליבה החדשה... כבר יומיים יש בה תקלות". "ב... ס... ס... ס... סדר אדוארדו... אאאאני... זז". גרשון עלה על הטרקטור הניע אותו ושאל "תגיגיד אדוארדו, איך רונן בקורס טטטטיס?". "הכי מוצלח חביבי, הוא עושה כבוד לקיבוץ", השיב המזכיר. גרשון הרגיש צביטה בלב. "אם הייתי בריא" הרהר, "גם אני הייתי עושה חיל בחיל האוויר...". למותר לציין שגרשון המגמגם, בנם של אורנה מהמכבסה ושאול אחראי הפלחה, העריץ את רונן, מכל בני המשק. למה? יתכן שהשתיקות של רונן התאימו למצב הפיסי וגם הרוחני של גרשון. לרונן היו שתיקות ארוכות גם כאשר כולם היו נסערים, וכשהגיב אז הגיב תמיד במתינות, וגירד את הרקה הימנית כאשר נדרש לריכוז. גרשון גם נהג לשתוק, אבל מסיבות אחרות. רונן, צריך לומר, היה היחיד שנתן לגרשון תחושה שהוא שווה משהו. כשחזר לחופשה מהקורס נהג רונן לעבור ליד משרד המזכירות, הציץ פנימה ושאל "איפה גרשון?". כשהיו נערים – בתחרויות הספורטיביות – רונן תמיד נהג לבחור את גרשון ראשון, לא שגרשון היה ספורטאי, נעבעך, הוא היה איטי להפליא, מפוזר בריצתו, וידיו לא אחזו היטב בכדורסל. רונן אף פעם לא התעלם ממנו, ובטיולים השנתיים כשהיה נשרך מאחור, היה רונן בשתי ידיו דוחפו בגבו במעלה ההר. "היידה גרשון, חייבים להגיע לפסגה". לרונן, בנם של המורה רבקה ואחראי הלולים מנחם, לא היו חברים. לגרשון היה חבר אחד – רונן. לרונן היו מעריצים, היו דורשי קרבתו, אבל הוא לא היה מאלה שחיפשו קרבתו של מישהו. היחיד שזכה ממנו לתשומת-לב מסוימת היה גרשון. ולכן, על אף שלגרשון כאב שהוא פרופילניק דחוי שירות, הוא שמח מאד בהצלחותיו של רונן בקורס-טיס, ייחל שיסיים את הקורס בהצטיינות. הוא כבר חיכה ליום הזה, שיוכל להסתובב בכמה מקומות ולהגיד: "יש לי חבר טייס קרבי בחיל האוויר שסיפר לי..." גרשון היה משוכנע שזה יוסיף לו המון נקודות לאגו המטושטש שלו, שלא הצליח להתרומם מבעד לתואר המפוקפק "הקמב"ץ של אדוארדו"...

פרק ג': 11 שנים אחרי. החברים עזבו את הקיבוץ, למעט אחד. צ'קו חזר משירות בן חמש שנים במודיעין, למד כלכלה, התחתן ונסע לעשות קריירה כלכלית בהונג-קונג. קלימרו נפצע במסגרת שירותו הצבאי, מקבל קיצבת נכות יפה מצה"ל ואף זכה למענק פיצויים ענק, והעדיף את ארצות-הברית על פני הקיבוץ. עסקי נדל"ן. שמוליק השמן חזר לקיבוץ, השמין בחזרה, כעבור שלוש שנים השתכן בתל-אביב ופתח מסעדה מצליחה באחד מבנייני העסקים שם. התעשר מאד הבן-אדם. רונן טייס קרבי בחיל האוויר, עדיין בקבע, נשוי ומתגורר סמוך למחנה צבאי גדול בדרום. רק גרשון נותר בקיבוץ, יד ימינו של אדוארדו המזכיר שהתחנן שיחליפו אותו. "נמאס לי להיות מזכיר משק, כמה אפשר?" רטן. גרשון העדיף לא לגמגם את תסכולו. הוא עדיין רווק... תקוע כאן בין המשרד לרפת, לפלחה, למדשאות. החברים שלו מצליחים להם אי שם, והוא? כל יום נראה דומה למשנהו. ורונן? פעם בשנה בא לבקר את ההורים אחר-כך מקדיש לו חמש דקות של "מה נשמע, מה עושים? מה חדש?" ונעלם בחזרה. נו טוב, מפקד טייסת. האיש - כך מרכלים - עוד מעט ימונה למנהל בית הספר לטיסה. פרק ד': שעת צהריים. השמועה ריחפה לה מעל מדרכות הקיבוץ, בין ענני יתושים של קיץ לניחוח ערימות הזבל הנקרשות מן החום. "רונן השתגע". אדוארדו ישב במשרדו, לוחץ בשתי ידיו את רקותיו ומנסה לנחם את ההורים האומללים המורה הוותיקה רבקה והלולן הקשיש מנחם. "כן שמעתי שהשיגעון הזה לכד הרבה אנשים טובים גם בחיל האוויר. אסור להתייאש צריך להאמין שיש תרופות למצבים כאלה...". גרשון דהר על אופניו לעבר משרד המזכיר, השעין אופניו על קיר המזרח, נכנס פנימה מיזוג כולו ושאל "אדווווו ארדו, איפה הווווא מאושפז?". שישה זוגות עיניים – המומות משהו – נתקעו בפרצוף התמים של גרשון, מאיימות לבלוע אותו חי. אבל 10 שניות מאוחר יותר פרץ אדוארדו בצחוק מתגלגל. "ח... ח... ח... מאושפז! המצב שלו הרבה יותר גרוע מאשפוז... סליחה אני מתנצל", פנה לעברם של רבקה ומנחם. "לפעמים בן אדם מאבד את התדר, זה קורה, אפשר להחזירו לתדר הנכון..." ניסה לנחמם אדוארדו, אבל הם היו כבר הרחק משם, צועדים עגומים במדרכה הסדוקה בדרך לחדרם. "איבד. את התדדדר?" התעניין גרשון. היה נדמה לו שצירוף המילים הזה מוכר לו מאיזשהו מקום. "כן, גרשון, החבר הטייס שלך פשוט נפל על הראש. סע אליו לדרום, אתה לא תכיר אותו..." סיכם אדוארדו. בחצות לילה גרשון אזר אומץ והתקשר לרונן. בצלצול החמישי הורמה השפופרת. הגברת ענתה בקוצר רוח "אדוני, הוא עסוק כרגע תתקשר בשעה נוחה יותר, לילה טוב". "חזר בתשובה? השתגע. איך שיגעון כזה פוגע באנשים כל כך מיוחדים, חכמים ואינטליגנטיים", הרהר גרשון. "בטח גידל זקן, הולך עם חוטים לבנים במכנסיים, בטח זורק אבנים כמו אלה שעושים הפגנות של אבנים בכביש בר אילן" צקצק גרשון, שבור, כאוב, ועמוס געגועים לחברו הטייס שהשתגע, ככה פתאום באמצע החיים. פרק ה': עשר שנים שלא רואים ולא שומעים מרונן בקיבוץ. אדוארדו חלה והשתתק, ישוב על כיסא גלגלים. גרשון מונה באופן רשמי למזכיר המשק אחרי שצבר למעלה מ-20 שנות ניסיון. בוקר אחד נסע גרשון לתל-אביב למרכז של הקיבוץ הארצי וחיפש ברדיו 'משהו טוב לשמוע'. "מאזינים יקרים, בוקר טוב, אנחנו בחודש ניסן נמצאים עכשיו סמוך ונראה לחג הפסח הקדוש, ומצווה עלינו לספר ביציאת מצרים... זו גולת הכותרת של ליל הסדר, הלילה הנפלא בו הקב"ה ופמליה של מעלה מאזינים לכל יהודי שיספר מגבורותיו של מלכנו. מה נשתנה הלילה הזה? הו! הו! נשתנה ועוד נשתנה. זה לילה בו ישנו קשר ישיר וקרוב בין עם ישראל לבוראו. זה לילה בו התדר פתוח, אנחנו משמיעים מגבורותיו של הבורא, והוא באותו תדר משפיע עלינו אהבה וחמלה וכבוד וחסד ורחמים". "מישהו השתגע" זמזם גרשון "מה זה הדיבורים האלה? יציאת מצרים?" והקול ממשיך. "אסור לאבד את התדר בליל הסדר, מאזינים יקרים, צריך לנצל את ליל הסדר כדי להתחבר לאותה השראה אלוקית הבאה ושבה אלינו כמדי שנה בשנה". "רגע, הקול הזה נשמע לי מוכר", נעצר גרשון ברמזור והיטיב אוזניו. "אבל מי יכול להיות מוכר לי שמדבר על עניינים של תורה", דחה את הרעיון ממוחו. "מאזינים יקרים, הייתי רוצה לספר לכם את סיפורי האישי. אני טייס קרב לשעבר. לפני כעשר שנים נסתי עם מטוס הקרב של טייסת חיל האוויר, להפציץ מטרות מחבלים בלבנון"."טייס?" הסתקרן גרשון. "אהמ, הקול שלו דומה מאד ל...". "לילה של חורף. אין טיסה בטוחה ואין טיסה רגועה... טייס עם ביטחון עצמי הכי גדול בעולם, לומד להיות מוכן להפתעות והן בדרך כלל מגיעות. יש מטוסי אויב, יש טילים נגד מטוסים, יש לעיתים תקלות במטוס. אנחנו יורדים במבנה מחומש לכיוון היעד. הראשון צולל ומטיל פצצותיו, כנ"ל השני, השלישי, הרביעי, ואני האחרון, פוגעים בול, פגיעה ישירה. להבות מיתמרות לשמים, 'עוד גיחה מוצלחת' אני חושב לעצמי ונוסק מעלה. פתאום אני מרגיש שהכנף הימנית מושכת... צלצול לא סימפטי מן המנוע הימני... שעוני הלחץ עולים, אני מדווח בקשר, עונים לי, שואלים ואני עונה. 'כנראה קליע חדר למנוע'..."מאזינים יקרים, אני מבצע כמה פעולות, והמטוס לשמחתי מתייצב, ואחרי שאיבד גובה הוא נע ממושמע. אני מנסה לדווח לחבריי הטייסים, אך אין קול ואין עונה... גם מוקד הטייסת לא שומע אותי. אני לא שומע אותו. תקלה נדירה. אני מבצע פעולה אלטרנטיבית כדי לחדש את הקשר בנתיב תקשורת אחר. שומכלום. לילה, חשוך, מבעד לחופת הטייס אני מביט בכוכבים, הרעידות בכנף הימנית מתחדשות והפעם חזקות יותר, המנוע הימני מתלקח. אין לי קשר איתם. אני עדיין תחת שמי לבנון שורצת המחבלים, מה עושים? אם אלחץ על כיסא המפלט זה עלול להיות הסוף שלי... אין לי ספק שעיניים רעות עוקבות אחריי, במיוחד לאחר שהמנוע בוער. המטוס שוב מאבד גובה, והטיסה עומדת להסתיים. אבל איך בדיוק?". גרשון מחנה את מכוניתו על המדרכה בסמטה צרה. מרותק, נסער.

המשך בשבוע הבא- באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

ביתי הבכורה, היתה צריכה ללדת, לידה ראשונה, לקראת הלידה, הרופאים הלחיצו אותה, עם הערכות משקל, אמרו שהתינוק גדול מדי, וכל מני השארות. ואמרו לה שאם זה אכן ככה אולי יצטרכו לנתח קיסרי. כשהגיע לחדר לידה, הלידה התארכה, אז התקשרתי ל"**חסדי ינון**" ובקשתי שיעשו לה "**פדיון נפש**" שבזכות הצדיק, שתלד באופן טבעי, בקלות וללא ניתוח בע"ה. וברוך השם, הודו להשם כי טוב...היא ילדה בשעה טובה, תינוקת בלידה טבעית, ולאם ולתינוקת שלום ברוך השם...מודה לבורא עולם...עד בלי די...

בעילום שם

הבת שלי בת 20 היו לה בעיות של פחדים וחרדות איומות, חששה אפילו לצאת מהבית בחושך לבד, כל יציאה היתה צריכה להיות בלווי של מישהו. לא הסכימה אפילו להשאר בבית לבד. ואם נשארה היתה בפחדים מאד גדולים. נוסף לכך היתה מתעוררת בלילות בפחדים וחלומות מפחידים. שמענו על הפדיון של "**חסדי ינון**" והחלטנו לעשות לה "**פדיון נפש**". מאז הפדיון, חל שיפור גדול מאד, אפילו כבר לפני שקבלתי את הקבלה על התרומה, הישועה הגיעה וברוך השם, הבת היום לא מפחדת ללכת לבד בלילה יותר, טוב יותר מכל טיפול פסיכולוגי. רק להודות להשם. קבלתי על עצמי לאחר הישועה הגדולה הזאת שאני כל חודש תורמת סכום של פדיון למישהו שצריך, והנה התקשרתי להודות ולעמוד בהבטחה שלי.

ר.ד. מהמרכז

בזמנו גרנו בדירה שלנו, מכרנו את הדירה שלנו ועברנו לשכירות. היינו בטוחים שזה ענין של חודש, חודשיים ועוברים לדירה שלנו. אבל הסיפור נמשך עשר שנים. באיזשהו שלב בעלי לא רצה לשתף פעולה ולא רצה לקנות דירה, העדיף לחיות בשכירות. המצב הזה גרם לי לצער ועוגמת נפש גדולים, וגם לבעיות בשלום בית. כל חודש הנושא היה עולה מחדש, הדירה שגרנו בה היתה מוזנחת, ולאחרונה מצאנו בה טרמיטים. כמו שאומרים הטרמיטים היו הקש ששבר את גב הגמל. הבת שלי שתהיה בריאה, הביאה לי את העלון "תפארת ינון" מהבית כנסת, ואמרה לי "אמא, מכאן תבוא לך ישועה", והיא שכנעה אותי להתקשר. בעלי עדיין לא רצה לקנות. אז בקשתי שבע"ה נעבור דירה, לדירה בלי טרמיטים לפחות...ושנמצא דירה מתאימה, מרווחת, פרטתי את מה שרציתי. תוך שבוע וחצי, מצאנו דירה, ישתבח שמו. גדולה, ענקית, עם חצר, מוארת וכל מה שרציתי, חדשה. מטופחת. חלום. ובשיתוף פעולה עם בעלי שהסכים לעבור למרות שזה יוצא יותר יקר. שנה שאני פורחת, ישתבח שמו...רוצה להודות לבורא עולם שריחם עלי והוציא אותנו מאפלה לאורה.

בעילום שם

לפני שנה סבלתי מכאבים איומים באגן, עד כדי כך שלא יכולתי לעמוד בשמונה עשרה, האורטופד שלח אותי לפיזיותרפיה, לא עזר, ניסיתי כל מני טיפולים אחרים וזה גם לא עזר. התקשרתי ל"**חסדי ינון**" ובקשתי שיעשו לי "**פדיון נפש**". אני זוכרת שרציתי שיגידו לי שהכל יעבור. ואמרו לי שלא מבטיחים כלום, שסך הכל אנחנו עושים השתדלות, ושהשם יעזור. השיפור לא היה מידי, לקח קצת זמן עד שהתחלתי להרגיש שיפור, אבל המשפט הזה שלא מבטיחים כלום, דוקא הוא זה שנתן לי כח וסבלנות לחכות לישועה. לאחר שלושה חודשים, הכל עבר כלא היה. הפדיון נפש הזה זה הדבר היחיד שעזר לי. תודה לבורא עולם, שרופא כל בשר ומפליא לעשות. כמו שהקב"ה אומר לכל צמח וצמח גדל, גם ליסורים הוא אומר מתי לבוא ומתי ללכת...

בעילום שם

עשיתי ניתוח בעיניים, יחסית זה ניתוח די פשוט, אבל נאמר לי שבגלל המצב שלי יש לי אחוזי הצלחה נמוכים, בכל זאת ניגשתי, עשיתי לפני ניתוח "**פדיון נפש**" ב"**חסדי ינון**", וברוך השם הניתוח עבר בהצלחה מרובה, כנגד כל הסיכויים...

בעילום שם

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

חג הפסח - והגדת לבנך

לפני שנים רבות חיו בבגדאד בני זוג יראי שמים ואהובים על הבריות. דבר אחד העיב על אושרם של בני הזוג - הם לא זכו לבן. באחד מלילי הסדר הסבו בני הזוג סביב השולחן, קראו את ההגדה וסיפרו ביציאת מצרים. כשהגיעו לפסוק "והגדת לבנך..." התעצבו ובנשימה אחת הרגיעו זה את זו: "בורא עולם לא ישכחנו ועוד יזכנו בבן". בחלוף רגעים מספר נשמעה נקישה על הדלת ובפתח הופיע אורח זקן וביקש להסב עמם. קיבלו את פניו בשמחה ונהגו בו הכנסת אורחים ראויה לשמה. בסיום הסדר אמר להם האורח: "מבקש אני מאת בורא עולם שאבוא אליכם גם בליל פסח הבא, ושולחנכם יהיה אז ללא סדר..." התפלאו בני הזוג על כפיות הטובה של האורח, אך לא אמרו דבר ונפרדו ממנו בכבוד. חלפו ימים רבים האורח נשכח מלבם לגמרי. כשלושה חודשים לפני חג הפסח בשנה שלאחר מכן נולד לבני הזוג בן. בליל הסדר הסבו בני הזוג, קראו את ההגדה וסיפרו בסיפור יציאת מצרים בשמחה רבה. סמוך לשולחן ישב גם התינוק שמשך את המפה, היין נשפך מהכוסות והבקבוק נשבר, הצלחות נפלו ברוב רעש והמצות הפכו לפתיתים. ההורים הביטו בבנם בסלחנות ובאהבה רבה הלא לילד הזה התפללו כל הימים. כשהגיעו ל"והגדת לבנך" חיוך גדול של אושר נסך על פניהם. לפתע נשמעה נקישה על הדלת ובפתח ניצב האורח הזקן משנה שעברה. שמחו בני הזוג לקראתו, נישקוהו וביקשו את סליחתו על שחשבו שהוא כפוי טובה. האורח רק חייך ואמר: "תזכו לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים", ונעלם. אז הבינו בני הזוג, כי האורח לא היה אלא אליהו הנביא זכור לטוב. כל עניינו של ליל הסדר הוא לספר לדור הבא על ניסיו וניפלאותיו של הבורא יתברך בזמן יציאת מצרים. "והגדת לבנך" זהו לא רק לספר לבן על מה היה אלא להחדיר בו את האמונה בבורא, את הביטחון בו, כדי שייצא מליל הסדר עם מטען של מידע ובעיקר עם מטען של אמונה. אם אנו לא נעביר לדור הבא את המסורת והערכים לא יהיה קיום לעם היהודי. אלמלא אבותינו שהעבירו לנו את המסורת והערכים, ספק אם היינו יושבים היום וחוגגים את ליל הסדר כהלכתו. לא רק שנשב היום ונספר על העבר, אלא נשב ונשריש את יסודות האמונה, נספר על העבר כדי לנוכל להיות כאן גם בעתיד. וכל המרבה לספר הרי הוא - אותו האדם - משובח!

רונן קרתא

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רחה, אמילי בת רחה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440